

heller ikke nødvendigt, mener jeg, da jeg agter at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg, i hvilket vi kan drøfte de enkelte Bestemmelser nærmere. I Princippet kan jeg tiltræde Lovforslaget, men der kan være en og anden Ting blandt Enkelthederne, som jeg nok kunde ønske lidt forandret.

Den højtærede Indenrigsminister sagde ved Fremsættelsen, at der var to Hovedpunkter, paa hvilke man opretholdt tysk Ret, nemlig med Hensyn til Reglerne om privates Underholdspligt og Reglerne om Forsørgelseskommunen. Jeg ved ikke, om jeg tager fejl, men jeg tror dog, at de danske Regler om privates Underholdspligt allerede er indført i Sønderjylland, idet de Bestemmelser, der opretholdt de tyske Regler, ikke fandtes i Fattiglovgivningen, men i Lovgivningen om Indførelse af dansk Person-, Familie- og Arveret, og de skulde kun gælde til Udgangen af 1921. Men dette har maaske mindre at betyde, idet det jo kun vil sige, at et endnu større Omraade af den danske Fattiglovgivning, end man har ment, allerede er gældende Ret i Sønderjylland.

Med Hensyn til Forsørgelseskommunen er der jo den afgørende Forskel mellem Forholdene i Sønderjylland og i det øvrige Land, at man i Sønderjylland ikke kender Begrebet Fødekommune. Efter den nu gældende Ret erhverves Forsørgelsesberettigelse kun ved Ophold, ved Afstamning og ved Ægteskab, og om Indførelsen af Begrebet Fødekommune vil vække Begejstring i Sønderjylland, skal jeg ikke kunne sige. Det, der har vakt den stærkeste Kritik dernede, er, at man har beholdt den tyske Lovgivnings Bestemmelse om Erhvervelse af Forsørgelsesret efter et Aars Ophold. Dette ene Aar er jo ogsaa en meget kort Tid, men jeg tror dog ligesom den højtærede Indenrigsminister, at Bestemmelsen er mindre slem, end den kunde synes, idet der er andre Bestemmelser i Lovgivningen, som i ret udstrakt Grad raader Bod paa dette Forhold. Men selv om man har ophævet den tyske Bestemmelse om Fortabelse af Forsørgelsesretten efter et Aars Fraværelse fra Kommunen, har dog Bestemmelsen medført, at en hel Række Personer kommer ind under Fattiglovens § 27, nemlig de efter de tyske Regler saakaldte landsfattige. Jeg kan oplyse, at der alene i et lille Amt som Sønderborg Amt er over 150 Personer, til hvilke Amsraadskredsen skal yde Forsorg, og i de andre Grænseamter er der tilsvarende Forhold, maaske endda lidt grellere end hos os. Det er derfor nødvendigt, at der træffes Foranstaltninger til at hindre, at Kommunerne bebyrdes paa en Maade, som

de i det lange Løb ikke kan være tjent med, navnlig ogsaa fordi Bestemmelsen i den nuværende Lovs § 5, 2det Stykke, er tidsbegrænset til 5 Aar fra det Tidspunkt, da de Personer, der er kommet fra Kongeriget, har taget Ophold i Sønderjylland, og fordi dette Tidsrum i enkelte Tilfælde er overskredet, saaledes at de Kommuner, der er blevet Forsørgelseskommuner paa Grund af Personers 1-aarige Ophold, nu ikke mere har Refusionskrav paa de kongerigske Kommuner.

Jeg vil anbefale Lovforslaget til at nyde Fremme, men jeg kunde, som sagt, ønske, at vi saa lidt nærmere paa Sagen i et Udvalg, og jeg skal derfor senere tillade mig at foreslaa Nedsættelse af et saadant.

Jørgen Møller: Det er et saa godt som enstemmigt Ønske i Sønderjylland baade i By og paa Land, at den her foreslaaede Ændring af den i Sønderjylland gældende Lovgivning gennemføres. Man har for længst indset, hvilke Ulemper det medfører at have to forskellige Lovgivninger paa dette Omraade.

Indtil 1894 var det i Nordslesvig nødvendigt at have haft 4 Aars fast Ophold i en Kommune efter det 24de Leveaar for at kunne erhverve Forsørgelsesret i Kommunen; indtil 1908 skulde man have haft 2 Aars fast Ophold efter det 18de Leveaar, men fra 1908 og indtil Genforeningen med Danmark var det kun nødvendigt at have haft 1 Aars fast Ophold i Kommunen for at erhverve Forsørgelsesret, og det er denne Hovedbestemmelse, som har været gældende til Dato. Det er som allerede nævnt af den ærede sidste Taler en Ulempe, at vi i Sønderjylland kun skal have haft 1 Aars fast Ophold i Kommunen for at erhverve Forsørgelsesret, medens man i det gamle Land skal have haft 5 Aars Ophold for at opnaa det samme.

Jeg vil gerne nævne et Par Tal for at illustrere, hvad dette medfører. I 1923—24 havde Haderslev By 118 egne fattige med Forsørgelsesret, men kun 25 fremmede fattige. I Købstadkommunerne i det gamle Land er Forholdet omvendt, her er langt det største Antal af de forsørgelsesberettigede fremmede. F. Eks. havde Vejle i det samme Aar 191 egne fattige og 299 fremmede. Den lille By Ribe havde 56 egne fattige og 90 fremmede. I Sønderjylland er de fremmede altid i Mindretal, og dette medfører naturligvis, at Kommunerne ikke kan faa Refusioner for de fremmede, fordi disse alt for hurtigt erhverver Forsørgelsesret.